

[Søren Olesen.]

der ligeledes stadig stillet større og større krav til boligstandarden. Nu er det naturligvis godt at få en høj boligstandard, men når man stiller krav om parketgulve o. lign., mener jeg alligevel, man har været inde på krav, der var for store, og som gør det vanskeligt for dem, der gerne ville bygge billigt til eget behov.

Jeg vil gerne til slut omtale to cirkulærer, som er blevet udsendt med kort mellemrum, det første under den tidligere boligminister den 21. oktober, og det sidste under den nuværende den 28. november. Der er ved disse cirkulærer gjort forskellige indskrænkninger, og jeg er ikke uenig med den højtærede minister i, at det sikkert også var påkrævet, men på et bestemt punkt synes jeg man er gået for vidt. I cirkulæret af 21. oktober blev det udtalt, at de omhandlede ordninger skulle træde i kraft straks, men at låneansøgninger, der inden dette cirkulæres dato var indkommet til kommunalbestyrelsen, samt sager, hvori ministeriet efter forhåndsbehandling havde stillet lån i udsigt, ikke ville blive behandlet efter de hidtil gældende regler. I cirkulæret af 28. november siges derimod:

„Foranstående regler om de absolutte maksimumsbeløb for håndværkerudgifterne finder anvendelse på sager om statslån, herunder tillægslån til parcel- og rækkehuse, der afgøres efter nærværende cirkulæres dato.“

Det vil altså sige, at folk, som har haft et forhåndstilsagn om, at de kunne forvente deres statslån bevilget, nu kommer i den situation ifølge dette cirkulære kun godt en måned efter det første, at de ikke kan komme i betragtning. Hvis de skal have deres byggeri fremmet, må de altså lave deres tegninger og overslag om og indhente nye tilbud o.s.v. og kan derved komme ud for en uventet ekstraudgift, idet de i mellemtiden har indstillet sig på, at de indsendte planer kunne forvente godkendelse. Jeg vil derfor ved denne lejlighed spørge ministeren, om man ikke, da det sikkert ikke kan dreje sig om så forfærdelig mange sager, påtænker at behandle disse enkelte sager individuelt, således at man herfra kan give dem et tilsagn om, at de vil få en rimelig behandling også fra ministeriets side.

Ragnhild Andersen: Som man vil vide, er mit parti tilhænger af plan og orden, og det er derfor med en vis tilfredshed jeg konstaterer den rationelle arbejdsdeling, der har fundet sted i dag. Regeringsord-

førerne og om lidt boligministeren optræder som de stakkels private, betrængte og sultne grundejeres advokater, det ærede medlem hr. Ingvar Dahl af lige så naturlige grunde som advokat for det specielle boligselskab, i hvis repræsentantskab han af Københavns borgerrepræsentation er indsat som formand, foruden at han samtidig er stifter og bestyrelsesmedlem i et andet almenyttigt boligselskab. Det ærede medlem hr. Ingvar Dahl optrådte da også i dag udelukkende som advokat for det sociale boligbyggeri, og det er rimeligt, at der lyder en røst på lejernes vegne, de mange tusinder af lejere, som frygter den højtærede boligministers forsøg på at gennemføre en husleje-forhøjelse.

Den højtærede statsminister har fornylig givet udtryk for, at rigsdagen skal have en god og lang juleferie og formentlig hjemsendes hen på foråret, da det er regeringens opfattelse, at antallet af love skal nedskæres betydeligt. Jeg er forsåvidt enig med den højtærede statsminister i denne bestræbelse, eftersom man vel næppe under denne regering kan vente andet end dårlige love til befolkningens forarmelse. Men desværre har jo denne regering en del bemyndigelser at administrere og ganske særlig den minister, under hvis ressort de tre love hører, som vi behandler i dag. Denne minister skal nok vise sig at være mand for at spille både med musklerne og med bemyndigelserne. Han er allerede, om ikke godt begyndt, så dog begyndt.

I et indlæg under finanslovdebatten anbefalede jeg boligministeren ikke at gøre sig historisk berømt ved at sætte kikkerten for det blinde øje. Baggrunden var, at ministeren dagen før fra tingets talerstol havde proklameret — hvis jeg må have den højtærede formands tilladelse til et par citater —, at

„det er en almindelig erkendelse i det høje ting og i befolkningen, at man nu finder udvej for en rimelig forhøjelse af huslejen i de gamle ejendomme“.

Jeg advarede ministeren imod at forveksle de grundejerkredse, han færdes i, med den almindelige befolkning, som aldeles ikke er kommet til den erkendelse, som ministeren foregøgler sig selv og andre, at den er kommet til, efter at han er blevet minister.

Ministeren indså åbenbart det berettigede i min advarsel, for i løbet af de næste 24 timer fandt han ud af, at der måtte tages skrappe midler i anvendelse, hvis det skulle lykkes ham at hypnotisere rigsdagen og befolkningen i almindelighed til